

II. évfolyam, 3. szám
2013. december

Katolikus Hírmondó

Szerkesztette és kiadta:

Katolikus Ifjúsági Imaközösség

Lektorálta: Mórocz Tamás

Mórocz Tamás atya ünnepi köszöntője

Tartalomjegyzék	
Karácsonyi köszöntő	1
Év végi hálaadás	1
Keressünk szövetségeket	2
Szállást keres a Szent Csallád	2
A várakozás forradalma	3
Teréz anya: A hallgatás értéke	3
Hittel hová lehet eljutni?	4
Adventi Esték	4
Ki erős valójában?	5
Isten bölcsessége mindnyájunknak	5
Az adventről	6
Az igazi fény	6

Nagy szeretettel kívánok minden kedves olvasónak áldott Karácsonyt! Olyan ünnepet, mely valóban a szeretetről szól, mely szeretetre Isten ad erőt, kinek látjuk gyengéd születését és rátekintünk bű-

nős emberként a földre született Kisdedre. Gyermekként találkozik az Isten láthatóan az emberrel, és üzen: legyünk szelídek, őszinték és ragaszkodóak, mint a gyermekek. Viszszaidézzük gyerekkorunk karácsonyait és elfog a boldog-

ság, a béke a szeretet utáni édes vágy melyet, ha már vissza nem is tudunk hozni, legalább lelkünkben azzá kell válnunk mint Krisztus; ki gyermek lett és felmutatta „ilyeneké az Isten országa”!

Szénégető István: Év végi hálaadás szilveszter este

„December 31-e, óesztendő napja, a római kalendáriumban Szent Szilveszter pápa ünnepe, ugyanakkor a polgári év utolsó napja. Katolikus templomainkban ezen a napon az esti órákban az év utolsó szentmiséjére jövünk össze hálát adni. A közösség apraja-nagyja, gyermekek és felnőttek, külön és együtt is az élő Úr elé térdelnek, hogy hálát adjanak. Elénekeljük a Te Deumot, a Szentháromságot dicsérő himnuszt. Valóban, nemcsak a szív igénye ezen a napon, hanem kötelességünk is, hogy köszönetet mondjunk Istennek és dicsérjük Őt. Az év elején elindultunk sokféle tervvel. Menet közben talákoztunk sokféle akadállyal. Remélhetőleg van, amit sikerült megvalósítanunk a tervekből, s valószínűleg van több minden, amit nem sikerült. Hogyan értékeljük ennek az évnek a sikereit, eredmé-

nyeit, és hogyan magyarázzuk a kudarcait? Olyan jellemző, hogy ilyenkor ki hogyan beszél erről. Vannak emberek, akik a legtermészetesebb módon dicsekszenek. Mutogatják a teljesítményeiket. Munkájuknak a gyümölcsét. „Ezzel a két kézzel hoztam létre mindent”-mondogatják. És azt a két kezét vajon ki adta? Ki őrizte meg egy éven át egészségben, épségben? Az Isten, aki szeret és akar téged. Mert terve van veled. Van, aki ma panaszkodik. Másokat vádol. Van aki sajnálatja magát. Vannak, akik magyarázkodnak. Mi hogyan értékeljük ezt a mögöttünk levő esztendőt? Helyesen értékelni csak az tud, aki a teljes valóságot látja. A teljes valóságot csak az látja, aki ismeri az élő Istent. Aki ismeri az élő Istent, és látja az Ő cselekedeteit, az pedig önkéntelenül is megalázza magát előtte, és kitüntetésnek tartja,

hogy előtte alázhatja meg magát. Innen fakad az imádás, a hála, a dicsőítés. Ha most visszatekintünk az elmúlt évre, lássuk meg benne az Úr jótéteményeit.

Köszönjük meg a mindennapi kenyeret. De a mindennapi Igét is, mivel táplált. A szentmiséket, a szentségek kegyelmeit, az Egyházat, a közösséget. Köszönjük meg a munkát, az egészséget, de a próbákat és nehéz perceket is. Köszönjük meg Istennek nagy ajándékát: a testvért! A jó szót, bátorítást, a mosolyt, amit egymásnak adhattunk. S adjak hálát, hogy másnak megbocsáthattam és hogy nekem is megbocsátottak! Istené legyen minden dicsőség! Szívvel dicsőítsük, áldjuk és magasztaljuk Őt. Múltunkat bízzuk irgalmára, jelenünket szeretetében, jövőnket pedig gondviselésére.” (részlet)

„Legyen velünk Istenünknek az Úrnak jóindulata!
Kezeink munkáját tedd marandóvá,
kezeink munkáját tedd marandóvá”
Zsoltárok 90,17

Keressünk szövetségeseket, akikkel erősítjük egymást

Világunk a kölcsönhatások, az egymásra találások, az összefonódások végtelen sorozatából született. Testünkben sokmillió sejt, izom, szerv dolgozik együtt, hogy életben tartson minket, hogy mozogni tudjunk, hogy valóra válthassuk álmainkat.

Nemcsak a történelmi korokon átívelő hosszú sorban kell a családnak megtalálnia a maga helyét és szerepét, hanem a saját körében is társakat kell találnia. Szükségünk van arra, hogy tudatosan megfogjuk a másik ember kezét. Egy fa a pusztában ki van szolgáltatva a szélnek bármerről is jön, az erdő életadó közösségében nagyobb eséllyel áll ellen a vihar pusztításának, mert társai vannak, akikkel közösen fogják fel a szelet. Fontos, hogy ne

magányos fák legyünk, hanem erdők, szép, egészséges ligetek, melyeken az élet vihara nem tud kifogni. Egyedül neki-menni az élet nehézségeinek, egyedül ellapátolni a kásahegyet kilátástalan és csüggesztő. Találunk testvércsaládokra, akiktől tanulhatunk, akikkel erősítjük egymást, akikkel olyanok vagyunk, mint a hangszer húrjai: akikkel nem is vagyunk egyformák, nem szólunk egyformán, de közösen összhangot tudunk teremteni. Ma az a divat, hogy mindig, mindenért nyafogni, elégedetlenkedni kell, ha két ember találkozik, szinte csak panaszkodnak, a férfiaknak már-már szégyen ha szépen beszélnek családjukról, ha dicsérik feleségüket. A haverok, akik megvetően beszélnek a házasságról, a barátok, akik kibeszélik férjük gyengeségeit nem tesznek jót, gyengítenek minket. Annyi szép dolgot lehet meglátni egymásban, ha kinyitjuk szemünket és nem csak a rosszra figyelünk. Ebben segít, ha olyan közösségre, barátokra találunk, akik felemelnek, gazdaggá tesznek bennünket. A szövetségek válságát éljük. Isten népétől, az egyháztól, a családtól, a munkahelyi közösségtől egyre könnyebben el tud sodródni, le tud szakadni a mai ember és nehezebben talál vissza, mint a régi korokban. Fontos, hogy a családok ne szigetelődjenek el, hiszen sok veszély leselkedik manapság rájuk és a gonosz célja, hogy elválassza őket, mert a gonosz lélek szeretné, hogy lélekben lassan eltávolodjunk egymástól, megfélekedzünk nagycsaládunkról.

Urunk Istenünk, te jó pásztorunk vagy. Tereld, tarts össze bennünket, ne hagyd, hogy családjainkat egymástól elszakítva a gonosz levadászza. Add áldásodat azokra a lelkiésekre, melyek összefogják és táplálják a legkisebb és legfontosabb életadó közösséget a családot! Segíts, hogy megtaláljuk helyünket Atyánk, az egyház közösségében. Add, hogy ne csak azt kérdezzem, mit tehetne jobban az egyházam, hanem azt is, mit tehetnék érte én! Ámen.

Részlet Bőjte Csaba: A szeretet bölcsője- A házasság mérföldkövei c. könyvéből

Szállást keres a Szent Család

Az idei adventben elindítottuk egyházközségünkben a szállást keres a szent család népi ajtosságát. Krisztusra várakozásunkat, elcsöndesedésünket, közösségbe tartozásunk érzését segít, ha időt szánunk erre a különös együtt imádkozásra, együtt elmélkedésre.

Röviden az áhítatról: december derekán a megáldott Szent Család kép elindul az első „szálláshelyére”, ahol akár egyedül, akár szomszédokkal, barátokkal, ismerősökkel kibővítve, akár szűkebb-bővebb családban imádkozva, énekelve, lélekben közösen készülünk az Istengyermek születésére. A Szent Családot befogadók a képet továbbvívókké válnak. A képet hozók és a befogadók találkozásának a lényege a közös imádkozás, de utána természetesen lehetőség kínálkozik egy kis beszélgetésre, barátkozásra is, amit egy szerény agapéval még meghittebbé tehetünk. Az otthonunkban tartózkodó képet tegyük lehetőleg fő helyre, napjában elmélkedjünk, imádkozzunk előtte, próbáljuk felfogni Isten hozzánk hajló megtestesült szeretetét.

A résztvevők december 8-án a szentmise keretében együtt köszöntötték a Szent Családot az otthonainkat körbejáró, kihelyezett kép jelenlétében. Szeretettel buzdítunk minden idős testvérünket, hogy kapcsolódjon be ebbe a hitünket erősítő, lelkünket melengető, közösségünket építő mozgalomba!

A várakozás forradalma

Várni nem erény. A mai ember az érett gyümölcsöt akarja leszakítani már akkor, amikor a hajtások éppen elkezdtek éledezni. Azonban rá kell jönnünk arra, hogy akármilyen modern világot teremtünk is magunk körül, az igazán fontos dolgokat, a kapcsolatok megérését, elmélyülését és kibontását nem lehet siettetni.

**„Lelkem várja az Urat, jobban,
mint az örök a reggelt, mint
az örök a reggelt”**

Zsoltárok könyve
130. rész 6. vers

Azzal, hogy a 21. században kaptunk lehetőséget életünk leélésére, nagyon érdekes folyamatnak vagyunk a részesei. Ezt hívhatnánk a „várakozás forradalmának”. Számtalan dolog elérése és megvalósítása nagyon rövid időre csökkent. Találkozásra egymással, kommunikációra, építkezésre, utazásra és még nagyon sok mindenre nem kell annyi időt fordítanunk, mint korábban. Ez a spórolás pedig ott marad mindannyiunk zsebében, arra várva, hogy megfelelően használjuk fel.

Ennek sokszor az az eredménye, hogy a várakozást mint művészetet a globalizáció szinte el is feledtette velünk. Amennyiben mégis ennek átélésére kényszerülünk, próbálunk minden eszközzel csökkentésre törekedni. Bevetjük anyagi forrásainkat, kapcsolatainkat, idegeinket és személyiségünket.

Várni nem erény. A mai ember már az érett gyümölcsöt akarja leszakítani már akkor, amikor a hajtások éppen elkezdtek éledezni. Azonban rá kell jönnünk arra, hogy akármilyen modern világot teremtünk is magunk körül, az igazán fontos dolgokat, a kapcsolatok megérését, elmélyülését és kibontását nem lehet siettetni. Az, aki nem ismeri a várakozás kesernyés boldogságát, aki nem élte át reménykedve a nélkülözés érzését, az soha nem fog testközelből megismerkedni a beteljesülés teljes áldásával. Várni pedig csak arra érdemes, amiről már vannak ismeretei az embernek. A keresztény reménység nem megfoghatatlan, fejben idealizált, mégis ismeretlen jövőért sóvárog, hanem egy konkrét személlyel való szemtől szembeni találkozás a célja. *Várni azt jelenti: hinni, bízni, reménykedni, hogy az élet egyszer csodával telik meg. Adventet ünnepelni azt jelenti, várakozni tudni.* Forrás: www.parokia.hu

Teréz anya: A hallgatás értéke

"A hallgatás szelídség,
amikor nem szólsz, ha bánthanak,
amikor nem keresed a magad igazát,
amikor hagyod, hogy Isten védelmezz
zen téged.

A hallgatás szelídség.

A hallgatás irgalom,
amikor nem feded fel testvéreid hibáit,
amikor készségesen megbocsátasz
anélkül, hogy a történeteket felelget-
néd, amikor nem ítélsz, hanem imád-
kozol, a hallgatás irgalom.

A hallgatás türelem,
amikor zúgolódás nélkül fogadod a

szenvédést, amikor nem keresel em-
beri vigaszt, amikor nem aggódsz,
hanem türelmesen várod, hogy a
mag kicsírázzék,
a hallgatás türelem.

A hallgatás alázat,

amikor nincs versengés, amikor be-
látod, hogy a másik jobb nálad,
amikor hagyod, hogy testvéreid ki-
bontakozzanak, növekedjenek és
érlelődjének. Amikor örvendezve
mindent elhagysz az Úrért, amikor
cselekedeteidet félreértik,

amikor másoknak hagyod a vállalko-
zás dicsőségét, a hallgatás alázat.

A hallgatás hit,
amikor nyugodtan vársz, mert
tudod, hogy az Úr fog cselekedni,
amikor lemondasz a világról,
hogy az Úrral lehess,
amikor nem törődsz azzal,
hogy megértsenek téged, mert
elegendő neked,
hogy az Úr megért,
a hallgatás hit.

A hallgatás imádat,
amikor átkarolod a keresztet, anél-
kül, hogy megkérdéznéd: "Miért?"
a hallgatás imádat."

Hittel hova lehet eljutni?

Az egész csak azon múlik, hogy benned van-e a CSAKAZÉRTIS.

Csak azért is menni, csinálni, megbotlani, szeretni, csalódní, félni, folytatni, fájni, örülni, gúnyos kacajok tárgya lenni, elérni... Merni elérni... Mert egyszer bizony tátják majd a szájukat, hogy hittel hova lehet eljutni... Mert a kitartás és az alázat sikert szül.

Ki gondolta volna évekkkel ezelőtt, hogy a lakatlan, igazából funkcióját veszített plébániaépületünk ismét rangjához méltó díszben tündökölhet?

Ahogy az egyházunknak, úgy sokáig a egyházközségünknek sem fogalmazódott meg konkrét hasznosítási terv a fejében, nem beszélve a korlátozott anyagi forrásokról. Hála a Jó Istennek elérkezett az az időszak épületünk életében, hogy számos állami forrás és egyházközségünk jelentős megtakarításai, valamint **a rendkívüli önkéntes munka és lelkesedés** végre meghozta a várva várt gyümölcsét!

Ez utóbbiról szeretnék igazából írni. Arról az önkéntes és alázatos munkáról, amelyet barátaink és keresztény testvéreink hajtottak végre. Nem sajnálva saját szabadidejüket, időt lopva családi életükből nap mint nap ott voltak: pályázatot írtak, a napi munkákat megszervezték, ha kellett falat törtek, vagy padlót bontottak, vagy éppen betonoztak, burkoltak vagy szerelvényeztek, vagy függönyt és párnahuzatot, lepedőt varrtak, vagy a munkálatok után takarítottak. Nem lehet ezért elégszer köszönetet mondani,

így újra megteszem! Hiszem, hogy egy keresztény közösség alapjait erősítjük meg mindennap a közös áldozathozattal. Mire képes egy kis közösség, he elszánt és CSAKAZÉRTIS megy előre dacolva az anyagi forrásokkal, mert hiszi, hogy Isten kegyelméből történik minden.

Hiszen a napi aggodalmak ellenére mindig időre és nem megkéské a helyére kerülnek a dolgok és mindennek, aminek szükségét szenvedtük a rendelkezésünkre áll.

Mert a kitartás és az alázat bizony sikert szül.

Nincs más dolgunk, mint mindennap hálát adni és áldást kérni minden önkéntes kézre, ki-ki a maga módján részt vállalt ebben a nemes feladatban.

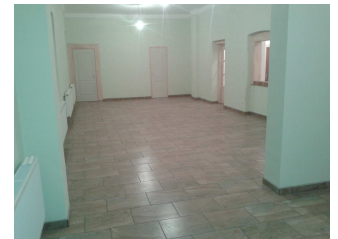
Testvéreim! Legyünk büszkék a Kaszap Központ elkészült közösségi fogadóterére és minden kedves testvérünkre, ki bármi módon

Isten országa olyan, mint amikor az ember magot vet a földbe.

Utána akár alszik, akár ébren van, éjjel vagy nappal, a mag kicsírázik és szárba szökken, maga sem tudja hogyan.

hozzájárult e csodához.

Nagy kincs ez ma, ismerjük fel saját kis közösségünkben a CSODÁT és továbbra is ajánljuk magunkat Istenünk kegyelmébe.

„Mert ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. „

Máté 18 (15-20)

Adventi Esték a Vörösmarty téren

Első advent vasárnap december 1. 17.00 óra

Schmidtné Cser Viktória polgármesterasszony köszöntője
Betlehemünket megáldja Mórocz Tamás Atya
Csalogány kórus adventi műsora

Második advent vasárnap december 8. 17.00 óra

Jön a Mikulás

Harmadik advent vasárnap december 15. 17.00 óra

Eszterlanc Óvoda ovisainak köszöntője
Az isztiméri Edelweiss kórus karácsonyi várakozása

Negyedik advent vasárnap december 22. 17.00 óra

Gróf Károlyi József Általános iskola tanulóinak karácsonyvárása

Ki erős valójában?

„Nekünk erőseknek az a kötelességünk, hogy elviseljük az aggályosok gyarlóságát, s ne a magunk javát keressük.

(Róma 15:1)”

Azt hisszük sokszor, hogy az az erős, aki küzd és győz, aki másokat maga alá gyűr, akit senki nem állíthat meg céljai előtt. Nem mindig van így, sőt. A következő történet is rámutat erre:

Néhány évvel ezelőtt, a Seattle-i paraolimpiai játékokon 9 atléta (akik mind mentálisan, vagy fizikailag sérültek) felálltak a 100 méteres futás startvonalához. A pisztolylövés felhangzásakor elkezdődött a verseny, ahol (bár nem mindenki a lábain futva), de a cél felé törekedett a beérkezés és a győzelem reményében.

Hogy miért?

Mert valahol legbelül tudjuk: *a legfontosabb dolog nem az egymás felett aratott győzelem. Az életben sokkal fontosabb másokat győzelembe segíteni, akkor is, ha ez azszal jár, hogy nekünk le kell lassítani.*

A nagy igyekezetben egyszer csak az egyik fiú elesett az aszfalton, és jó néhányat bukfacezett, majd elkezdett sírni. A többi 8 versenyző hallotta a sírást, lelassított és hátranézett. Majd mindenki megállt és visszafordult mindegyikük. Az egyik Down-kóros lány leült mellé, megpuszította és megkérdezte, hogy jobban érzi-e magát. Aztán mind a 9-en összekapaszkodtak, és együtt sétáltak be a célvonalon. A stadionban a nézők felálltak és percekig tapsoltak. Azok, akik ott voltak, a mai napig emlegetik ezt a történetet.

Isten bölcsessége mindnyájunknak

Kevés ma, ki szeret segíteni, de ki Istené, az megteszi!

„Jótettedet ne tagadd meg a reászorulótól, hogyha módodban van jól tenni vele”

Példabeszédek Könyve 3:27

Jó szívvel adni öröm másoknak, még ha búcsút is intesz saját ajándéknak. Kik nem adnak, majd elszegényednek, az adakozók meg egyre gazdagabbak lesznek!

„Aki máson segít, maga is meghízik, maga is jóllakik, aki mást jól tart.”

Példabeszédek Könyve 11:25

Az ostoba ül és álmodozva néz, ahelyett, hogy használná két kezét. Bölcs, ki szorgosan, sokat dolgozik, dalt dúdol, s így az idő gyorsabban folyik.

„Dúskál a kenyérben, aki megműveli földjét, aki üres dolgok után futkos, az esztelen”

Példabeszédek Könyve 12:11

Isten szófogadást tanít az embernek, kövesse a szabályt, s legyen engedelmes. Az ember ki Istené, sohasem mulasztja, hogy az Ő parancsát meghallja és megtartsa.

„Az okos fiú megtartja az intelmet, aki a tobzódókkal tart, gyalázza az apját”

Példabeszédek Könyve 28:7

Zengjenek a vidám zengzetek, szóljanak a hangszerek! A szívből jövő dal mindenkit felvidít, mosolyog a száj, mert mosolyog a szív.

„A vidám szív jót tesz az egészségnek.”

Példabeszédek Könyve 17:22

Volt már, hogy hazudtál, vagy rosszat tettél, hogy kihúzzon a bajból egy ravasz föllentés? Isten azt kérte mondjunk igazat, így kerül a trükköt és a hamisat!

„Tartsd távol magadtól a száj hamisságát, távolítsd el az ajkak álnokságát”

Példabeszédek Könyve 4:24

Az adventről

Lila szalaggal átkötött
ezüstfenyő koszorúcska,
ijedten pislákoló pici lánggal,
körüllünk, térdelünk, állunk,
ezen a korán sötétülő, adventi
(vasárnap) délutánon.

Akármilyen bágyadt is a
lángod, a karácsonyest
gyertyafényben úszó fáját
idézed elém, s hálás vagyok
neked. Hálás, mert
megállítasz. Megállítasz
életem csetlő-botló, omló-
porló rohantában. Hálás,
mert kihúzod roskadozó
derekam, és sáros földről
aranyszín ragyogásra emeled
a szemem.

Részlet Adventi ima

Forrás: Szegedi piaristák

December 1-jén vasárnap meggyújtjuk az első adventi gyertyát, és ezzel kezdetét veszi advent ünnepköre. Ez a négyhetes időszak az év legfelelemlőbb időszaka, melyben átélheti

mindenki Isten szeretetének áradását – bár a sok tolakodó ajánlat, zajok, fények és szándékok félrevezethetik a magára nem vigyázó embert.

Az advent egyben próbatétel is

Megpróbál bennünket az ünnepi időszak. Arra ösztönöz, hogy sodródjunk a világi és anyagi áramlatokkal. De ismerünk egy másik lehetőséget is: feladataink teljesítése közben megtanulunk állandóan összpontosítani az ígéretre, Jézus Krisztus visszatérésének bekövetkező eseményére. Egyébként az advent szó jelentése: eljövétel, és az ünnepkör Krisztus visszajövetelének ígértét hordozza.

Advent üzenete

Advent időszaka lehetőség és számadás is egyben. Lehetőség a krisztusi cselekedetekre: a szeretetben való fejlődésre és a szeretetszolgálatra. Igaz, ez az év minden napján megvan, de a készülődés időszakában kü-

lönlegesen fontossá válik, hogy környezetünk, elsősorban a családjunk, aztán minden más ember békességét, lelkeségét is gondoljuk, ápoljuk.

Advent egy kicsit a számadás időszaka is:

A Krisztus ismeretéről és az elfogadott kegyelem hatásáról. Minden tettünk, szavunk számadás: bizonyítja, hogy Krisztus határozza meg az indítékainkat vagy más egyéb, mint például az önéretünk, vagyis önző emberi érdekünk.

Advent a kísértések időszaka

Kísértést jelent a világ csillogása. Csábít és vonzást fejt ki ránk jól kiszámított divatjával, a fogyasztást növelő ajánlataival. Korunkban advent időszakát általában már nem a Krisztus eljövételének üzenete és híre tölti ki, hanem vásárlásra, költekezésre ösztönző reklámok és csábító, mégis üres ígéretek. Kísértést jelent ez minden ember számára. Nagyon hamar eltereli a figyelmet a lényegről, és ki-

foszthatja még azokat is, akiknek van lelki gazdagságuk.

Advent a hála és a dicsőítés időszaka

Hálát adunk Isten szeretetéért, mely kiárad a világba. Dicsőítjük Isten bölcsességét, aki a bűn miatti megromlást helyreállítja a szeretet erejével. A Krisztus közösségét ismerő hívőt olyan kincs birtokosává tette, melyet mások nem ismerhetnek, amíg magát Krisztust nem ismerik, ezért – noha sokan beszélnek róla, mégis – képtelenek értékelni ezt.

Ez a kincs a Krisztus békessége, az Istennel rendeződött kapcsolat és a megbékülés állapotának boldogsága. Megbékültünk Istennel és erőt kaptunk arra, hogy megbéküljünk a környezetünkkel, embertársainkkal is. Megbékülünk az igazságot, szeretetet kereső emberekkel, de soha nem békülünk meg a szeretetlenséggel, a hamissággal, a gonoszossággal és a rosszakarral.

Az igazi fény—történet

Eszterrel és három nagyobb testvérével egy adventi napon elindult édesapja és édesanyja, hogy megnézzék a karácsonyi kínálatot. A hatalmas bevásárlóközpont a karácsonyi vásár idejére óriási díszkivilágítást kapott. Távolról is jól látható színes lámpák és égők ezrei vonzották a vásárlókat, s mentek is az emberek a sötétbe boruló decemberi napon a csillogó fények irányába. A gyerekek versengve kezdték el egymásnak mutatni a különleges lámpákat és karácsonyfákat, amelyeket felfedeztek. Így indultak el a nyüzsgő embertömegben, hogy végignézzék a boltokat. A nagy nézelődés közepette a szülők észrevették, hogy Eszter eltűnt. Földbe gyökerezett a lábuk és kétségbeesve néztek körül, hogy hol lehet a négyéves kislány. Lám, a nagy csillogás és a rengeteg megvásárolható ajándék annyira elvonta a szülők figyelmét, hogy még saját gyermekükről is megfeledkeztek. Eszter valójában csak néhány méterre volt a család többi tagjától. Nagy szerencséjükre két üzlettel

odébb meg is találták. Nagy meglepetéssel léptek oda a kislányhoz, aki egy kirakat előtt állt és valamit nagyon nézett. A kirakatban nem gyerekjátékok voltak, hanem mindenféle utazótáskák, bőröndök. A kis Eszter viszont nem a táskákat nézte, hanem egy kis adventi koszorút. Egy asztalkán ott volt egy hagyományos adventi koszorú, egyszerű fenyőágakkal, három lila és egy rózsaszín gyertyával. Mivel éppen advent első hete volt, a koszorún még csak egy gyertya égett, s ennek fénye vonzotta a kislányt. Eszter felnézett a szüleire, s a kis lángra mutatva ezt mondta: „A templomban is ugyanilyet láttam.”

Esztert nem kápráztatta el a hatalmas fényár, ami betöltötte a bevásárlóközpontot. Ő a sok ezer lámpa között is felfedezte ezt a kicsiny lángocskát, amely valahonnan ismerős volt számára, s addig nézte, amíg eszébe nem jutott, hogy a templomban látott hasonlót. Ő megtalálta az igazi fényt, amit talán senki más nem

vett észre a csillogás közepette. Talán nem csupán egy gyermek képes erre, hanem azok a felnőttek is, akikben van még gyermeki lelkület, s megőriztek valamit gyermekkoruk vallásosságából. A karácsonyi fények egyszer kialszanak és az égőket januárban leszerelik. De a világ világossága, Jézus Krisztus mindig ragyogni fog. Nem csak karácsony éjszakáján, hanem az ünnep után is. Ő az igazi fény. Ő az igazi világosság. Ő az egyetlen, aki elhozhatja életünkbe a hit fényét, a remény világosságát és a szeretet ragyogását. Vegyük észre a napról napra közeledő fényt, aki maga Jézus! Engedjük, hogy megvilágítsa életünket és családjaink életét!

A következő vasárnap, amikor este a család összegyűlt az adventi koszorú körül, Eszter gyújtotta meg a második gyertyát, s ezzel már nagyobb lett az igazi fény.

Ha meg akarjuk találni az igazi világosságot, Jézust, nem kell bevásárlóközpontokba járnunk, hiszen odahaza, a családi adventi gyertyagyújtás alkalmával megtalálhatjuk Őt. Adja Isten, hogy a világ szemkápráztató, hamis és csalóka fényei helyett az igazi fényre tudjunk figyelni!